

Iedereen let op bij de curs

Utkomen met een minimuminkomen is niet makkelijk. Een kwart van de huishoudens in Zuidoost moet het ermee doen. Maar budgetteren kun je leren, vindt de stichting Madi.

tekst
HANNE REUS

foto's
ELMER VAN DER MAREL

En harde wind waait rond Kempering. De prei in de krattjes die voor de flat worden uitgeladen, waait bijna weg. De voedselpakketten worden door medewerkers van de voedselbank nefjes opgestapeld, in afwachting van de eerste klanten. In elk streekt een flyer met daarop de tekst Op eigen kracht, een budgetteringscursus van de stichting Maatschappelijke dienstverlening Zuidoost (Madi).

Op de eerste verdieping van de flat zitten acht mensen rond een

tafel. Bij het whiteboard staat Angela Gilds, schuldhulpverlener bij Madi.

**REKENING 5 EURO,
INCASSO 30,
DEURWAARDER 150**

Ze is verbaasd dat iedereen er is. "Het is zulk hondenweer, maar iedereen is komen opdagen." Binnen is het warm, er is koffie en thee. Op

tafel staan kommetjes met lichte en bitterkoekjes. De deelnemers komen allen moeijlijk uit met hun inkomen. Bovendien hebben ze schulden en die stapelen zich op.

Gilds legt uit hoe snel dat gaat. "Stel: je hebt een rekening van vijf euro, daar komt met een incasso dertig bovenop en voor de deurwaarder komt er nog eens 150 bij." Ze schrijft de bedragen op het bord. Deelnemer Mohamet Frost zijn werktrauven. "Wat is het verschil tussen incasso en een deur-

Schuld een ton, inkomen 865 euro

Ko, 57 jaar

TK BEN een workaholic. Vroeger werkte ik tien, twaalf uur op een dag in de bloemenexport. Dat vond ik heerlijk. Maar toen ik een hartinfarct kreeg, wilde ik minder werken. Dat mocht niet. Nou, ik ga geen risico nemen natuurlijk, dus nam ik ontslag. Dat was misschien niet slim, nu had ik dat denk ik anders gedaan. Maar na achttien jaar in dienst verwacht je ook wel wat compassie van je werkgever."

"Mijn vrouw kreeg een postnatale depressie en verloor haar baan. We leven van haar uitkering van 850 euro. Ik was teleatmethetantvragen van een uitkering, zeiden ze bij de Dienst Werk en Inkomen. Nu moet ik eerst een bankrekening hebben, maar die krijg ik pas als ik een inkomen heb. Zo is het cirkeltje rond."

"Ik heb inmiddels een schuld van

een ton. Toen we uit ons huis in Almere werden gezet, heb ik alle politieke partijen en wethouders in Almere aangeschreven."

"Daar ben ik goed in, briefjes schrijven. Een wethouder regelde hulp en nu wonen we in een flat in Zuidoost. Maar als ik straks nog geen uitkering heb, worden we hier ook uitgezet."

"Ik hou alles bij. Ik heb een archiefkast met alle brieven op instantie gerangschikt, dus ik kan alles bewijzen. Instanties maken naamslag voor loonbelasting gekregen. Haha, welk loon? dacht ik. Dus daar moet ik vanmiddag weer langs."

"Je bent zoveel tijd kwijt met regelen, het is een dagtaak. Eigenlijk mag ik me niet zo druk maken. Ik slik mijn medicijnen ook niet, want daar wordt ik suf van en dan kan ik niet voor deze twee koters zorgen."

'Papal! Zijn er nog acceptgiro's?'

Stuart, 56 jaar

ZONDER melk, graag!" Stuart drinkt zijn koffie alleen met suiker, zuivelproducten eet hij niet. "En toch nam ik altijd die melk en yoghurt in het pakket van de voedselbank, ze snapten er niets van!" Hij gaf het aan vrienden, die op hun beurt aan hem weer rijst gaven. Een soort ruilhandel.

Hij lacht, maar echt grappig was het niet. Zijn baan als onderwijzer op een basisschool rakte Stuart zes jaar geleden kwijt door lichamelijke en geestelijke klachten, ontstaan nadat hij zijn vrouw had verloren. Met zijn WAO-uitkering kon hij de vaste lasten niet meer opbrengen.

"Ik had vier dochters te onderhouden en de schoolkosten werden steeds hoger." Twee van hen slopten hun universitaire opleiding en namen een baan bij de Albert Heijn. "Met hun salaris kwamen ze thuis en riepen: 'Papal! Zijn er nog acceptgiro's?'"

De acceptgiro's bleven komen. "Vooral de Nioun was erg. Daar heb je binnen twee weken een verhoging van vijftig euro bovenop je rekening. Toen kwamen ze met een schroevendraaier om de stoppen eruit te draaien."

Soms lag hij wakker van de honger. "De tranities rolden dan wel over mijn wangem." Hij neemt zijn bril af en wrijft in zijn ooghoek.

Via een buurtgenoot kwam hij bij de stichting Madi en de voedselbank terecht. Bij zijn eerste voedselpakket zat een flyer van de cursus. "Ik ben geen *big spender*, maar ik was de barmhartige Samaritaan. Als iemand iets nodig had, dan gaf ik het."

Stuart hamert op zijn geleerde les. "Mensen maak die rekeningen open, ook al kun je het niet betalen. Dan weet je in ieder geval welk gevaar in de enveloppe schuilt." Maar hij heeft zich nooit gheschaamd. "Bij de voedselbank zag ik veel mensen pas komen als het donker is. Dit kan echter iedereen gebeuren. Dan moet je om hulp vragen."

Zijn situatie is tijdelijk denkt hij. "Ik zie mijzelf als een vliegtuig dat klaar staat om te vertrekken. Er

staan nog wat benzine- en ladderwagens omheen, om het volledig vliegklaar te maken. Maar als die

weg zijn, kan ik opstijgen." Hij tilt een suikerstaafje van tafel en laat het wegvliegen.